

азъ нали съмъ далъ нарежданията си? Имате ли патрули и секретни?...

— Имаме, господинъ майоръ...

— Е, защо сте дошли тогава при мене, защо сте седнали да слушате когото трѣбва и когото не? Вие правете това, което азъ ви заповѣдамъ!

Всичко това бѣше казано съ строгия тонъ на началникъ. После той се зави презглава и вече нѣкакъ развеселенъ и съ едно добродушие въ гласа си прибави:

— Чудни хора сте! Оставете тия учени глави. Началникъ на щаба... Азъ ще се заколя, ако тая нощъ има нощна атака. Вие трѣбва да знаете, че турчинъ нощна атака не прави!

Той се завива по-добре и повече не каза нищо. Връщаме се въ окопитѣ. Съблазнителното желание да се избѣгне опасността, веселитѣ бележки на майора, всичко това за минута събужда у насъ довѣрчивостъ и спокойствие. Наистина, нищо особено и опасно не можеше да се случи тая нощъ, — турчинъ нощна атака не прави. Но ние разбираме добре нашия дружиненъ командиръ. Той се надсмива, не вѣрва, че е възможна нощна атака, но отъ друга страна ясно и недвусмислено ни каза, че си е далъ разпорежданията. Пилатъ си омиваше ржцетѣ. Разбираме, че отговорността и работата оставатъ върху насъ. Трѣбваше да се бди.